

Arrest

nr. 123 636 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordelingen van de zaak

1.1 Op 12 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 25 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 25 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Verder houdt verzoekende partij ten onrechte voor dat geen antwoord wordt gegeven op de door haar aangevoerde elementen van integratie. Zij herhaalt dat haar sociale bindingen en lokale verankering aantonen dat het centrum van haar belangen in België is, terwijl de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk maakt dat de verblijfsduur en de integratie geen buitengewone omstandigheden zijn en hiervoor verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State. Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat een goede integratie geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort

Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij alleszins geen hinderpalen aantoonde om het gezinsleven, in Kosovo verder te zetten. Verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar haar relatie met haar partner, met wie zij op effectieve wijze een gezin vormt, doch laat na aan te tonen in welke mate de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst een onherroepelijke breuk van de familiale relatie met zich meebrengt.

In de mate dat verzoekende partij deze elementen ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheden, kan erop gewezen worden dat hierop in de bestreden beslissing werd geantwoord, daar verzoekende partij deze elementen en artikel 8 van het EVRM reeds heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot een theoretische verwijzing.

Het middel lijkt ongegrond.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel

39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, stelt zij haar nota inzake de redenen om gehoord te worden te willen toelichten. Ten eerste, er is sprake van een oneigenlijke toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet. De schriftelijke procedure is onder meer bedoeld voor beroepen waarvoor de Raad niet bevoegd is, intrekkingen, laattijdige beroepen, ... , wat men 'technische weigeringen' zou kunnen noemen. Dit beroep valt niet binnen één van deze categorieën. Ten tweede, wat betreft de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, langdurig verblijf en integratie zijn aangehaald als één van de redenen en dit zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden. De verwerende partij volgt dit niet, ze stelt dat dit uitsluitend tot de gegrondheidsfase behoort, niet tot de ontvankelijkheidsfase. Deze zienswijze wordt ook in de beschikking gevolgd. De verzoekende partij meent dat volgens de definitie van de Raad van State dit hier wel degelijk onder kan vallen. Het blijkt ook niet uit de wet dat langdurig verblijf en integratie niet kunnen worden beoordeeld in het kader van buitengewone omstandigheden. Er staan geen criteria in de wet, dus dient men zich te baseren op de rechtspraak van de Raad van State. Volgens de verzoekende partij moet er een onderscheid worden gemaakt tussen de stelling dat de elementen 'langdurig verblijf' en 'integratie' niet voldoende zijn om in aanmerking te worden genomen als buitengewone omstandigheden en de stelling dat de elementen 'langdurig verblijf' en 'integratie' helemaal niet in aanmerking worden genomen; *in casu* is dit laatste gebeurd en dit is onterecht, want deze elementen kunnen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen. Ten derde, er is een schending van artikel 8 van het EVRM en van haar relatie met een EU-burger. De bestreden beslissing is een ongeoorloofde inmenging in het privéleven en gezinsleven van haar en haar EU-partner. Ten vierde, de tijdelijke verwijdering van het grondgebied en de scheiding van haar partner worden door de verwerende partij zo beoordeeld dat aangezien er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, er ook geen buitengewone omstandigheden zijn. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is afkomstig uit het schorsingscontentieux en het is niet mogelijk dit toe te passen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij heeft niets toe te voegen aan de beschikking en verwijst naar haar nota.

2.3 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt haar nota inzake de redenen om gehoord te worden te willen toelichten, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Los van het feit dat het verzoek tot horen *in casu* geen opmerkingen bevat, kan met een verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen hoe dan ook geen rekening gehouden worden. De Raad houdt zodoende enkel rekening met hetgeen de verzoekende partij daadwerkelijk ter terechtzitting heeft uiteengezet.

Met betrekking tot de eerste opmerking van de verzoekende partij, met name dat een oneigenlijke toepassing zou gemaakt worden van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat uit de tekst van voornoemd artikel 39/73 op generlei wijze blijkt dat dit artikel enkel kan gebruikt worden *“voor beroepen waarvoor de Raad niet bevoegd is, intrekkingen, laattijdige beroepen, ... , wat men ‘technische weigeringen’ zou kunnen noemen”*, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt. Artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden sinds de wijziging door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) (BS 31 december 2010) als volgt: “§ 1. De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen.

§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.” In tegenstelling tot het oude artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, waarin in § 1, eerste lid verwezen wordt naar *“de beroepen waarvan het beroep doelloos, kennelijk onontvankelijk, of waarvan afstand wordt gedaan of die dienen van de rol te worden afgevoerd”*, bevat het huidige artikel geen enkele verwijzing naar specifieke gevallen waarin de bepaling kan worden toegepast, maar wordt algemeen gesteld dat het gaat om beroepen *“met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen*

nog mondelinge opmerkingen voordragen", beroepen die *"door middel van een louter schriftelijke procedure (kunnen) ingewilligd of verworpen worden"*. Op grond van de duidelijke tekst van voornoemd artikel 39/73 dient dan ook te worden vastgesteld dat alle beroepen via de loutere schriftelijke procedure behandeld kunnen worden, voor zover het een beroep is *"met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen"* en dat beroepen waarvan de overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet meegedeelde grond betrekking heeft op de gegrondheid van de middelen zodoende geenszins uitgesloten zijn van de toepassing van voornoemd artikel 39/73. De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat *in casu* een oneigenlijke toepassing zou zijn gemaakt van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de tweede opmerking van de verzoekende partij, met name aangaande de buitengewone omstandigheden, dient erop gewezen te worden dat hierop reeds werd ingegaan in de beschikking van 27 januari 2014, gezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift al een soortgelijke uiteenzetting had opgenomen. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Daar waar zij kritiek lijkt te uiten op het concept 'buitengewone omstandigheden' en de toepassing ervan door de verwerende partij, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee kritiek lijkt te geven op de wet, maar dat de beoordeling hiervan niet toekomt aan de Raad.

Met betrekking tot de derde opmerking van de verzoekende partij, met name de schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat ook op voornoemd artikel 8 reeds werd ingegaan in de beschikking van 27 januari 2014, gezien de verzoekende partij de schending van dit artikel reeds in haar verzoekschrift had opgeworpen. Met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij opnieuw verwijst naar haar relatie met een EU-burger en zonder meer stelt dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar privé- en gezinsleven, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dat hetgeen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM reeds in de beschikking van 27 januari 2014 was aangegeven. Een schending van voornoemd artikel 8 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de vierde opmerking van de verzoekende partij, met name dat de tijdelijke verwijdering van het grondgebied en de scheiding van haar partner door de verwerende partij zo beoordeeld worden dat aangezien er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is, er ook geen buitengewone omstandigheden zijn, en dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel afkomstig is uit het schorsingscontentieux en het niet mogelijk is dit toe te passen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad op het volgende. In de mate dat in de bestreden beslissing al kan gelezen worden dat aangezien er geen moeilijk te herstellen nadeel is, er ook geen buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen alleszins niet uitdrukkelijk gesteld wordt, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op generlei wijze uiteenzet op grond waarvan zij uit de bestreden beslissing afleidt dat de gemachtigde van de staatssecretaris door te verwijzen naar een 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' aan dit begrip dezelfde inhoud geeft als het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' uit het schorsingscontentieux. Verder dient erop gewezen te worden dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op grond waarvan zij meent dat het bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet mogelijk zou zijn het begrip 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' toe te passen. De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de betrokken buitengewone omstandigheid zou beoordeeld hebben op een wijze die niet mogelijk of toegelaten zou zijn.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet ingaat op de andere onderdelen van voornoemde beschikking van 27 januari 2014, zodat aan deze onderdelen geen afbreuk wordt gedaan.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET